

Από τό βιβλίό τῆς Πέγκυ Χριστοφῆ
«ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΠΟΥ ΛΕΜΕ ΘΑΝΑΤΟ»

Προδημοσίευση:

«Άριοι» καί Άρεία ρίζα-φυλή
ἡ μαρτυρία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας

Τόσο ὁ Λεμούριος, ὅσο καί ὁ Ἀτλάντειος ἄνθρωπος, εὐρίσκονται παρόντες, μέσα στόν ἐγκέφαλο τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, τῆς Ἀρείας ρίζας-φυλῆς.

Η ΤΡΙΤΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ, Η ΡΙΖΑ-ΦΥΛΗ, ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΤΗΝ ΔΟΜΗΣΗ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΝΟΗΤΙΚΟΥ ΦΟΡΕΩΣ ΠΛΗΡΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ, ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ «ΑΡΕΙΑ».

Καί αὐτή εἶναι μία παλαιότατη «ἀπόκρυφη γνώση».

Ὅμως:

Ὁ ναζισμός βάφτισε «Άρία» μία «φυλή» -ἀνθρώπους μέ συγκεκριμένα ἐξωτερικά χαρακτηριστικά.

Ἡ γραφή μέ ει ἢ μέ ι ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἐτυμολόγηση τῆς λέξεως στήν Ἑλληνική, ἀπό τήν ὁποία προέρχεται.

Ὅστόσο εἶτε μέ ι γραφεῖ εἶτε μέ ει παραπέμπει στήν ρίζα ἀρ- :στό Καλόν, στήν ἀρετή, ὄχι μόνον τήν ἀνδρεία (Άρης) ἀλλά κάθε ἀρετή, κάθε καλή ιδιότητα σέ συγκριτικό καί ὑπερθετικό βαθμό (ἀρείων, ἄριστος: παραθετικά τοῦ «ἀγαθός»).

Ὅποιος στάθηκε πίσω ἀπό τούς θεωρητικούς τοῦ ναζισμοῦ ἐπέλεξε νά προβάλλει, ὡς ἐτυμολόγηση τῆς λέξεως «Άρία», ὄχι τήν ρίζα «ἀρ-» ἀλλά τό ἀχώριστο πρόφυμα «ἀρι-» (τό ὁποῖο δηλώνει καταλληλότητα - ἀνωτερότητα) μέ τήν κατάληξη -α, παραβλέποντας, ἂν μή τι ἄλλο, ὅτι μία κατάληξη δέν εἶναι δεύτερο συνθετικό καί ὅτι τό πρόφυμα ἀρι-, γιά νά εὐσταθήσει, τό χρειάζεται τό δεύτερο συνθετικό.

(Λεξικό τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσας, Ἰωαν. Σταματάκου)

Τοῦ σχολαστικοῦ παρατηρήσεις; Ὅχι!

Ἡ Ἑλληνική εἶναι γλῶσσα Ἀποκαλυπτική καί ὡς τέτοια ὀφείλουμε νά τήν προσεγγίζουμε. Ὅμιλεῖ καί διδάσκει Λογική καί Φιλοσοφία, ἐξηγεῖ τήν Ζωή, βεβαιώνει τό ἀληθές, ἐλέγχει τήν πλάνη καί τήν ἀπάτη.

Ἐν προκειμένῳ: Ἄν ὀνομάζετο ὀρθῶς μία ἀνθρώπινη φυλή (λευκή καί μάλιστα ἀπό ξανθοῦς καί γαλανομάτες!) ὡς ἀρί- + -α, θά ὀμιλούσαμε περὶ «ἀνωτερότητος».

Ἐάν ὁμως ἔχουμε νά κρατήσουμε μόνον τήν ρίζα ἀρ-, ἀκόμη καί δεχόμενοι τήν καπηλεία τοῦ ὀνόματος «ΑΡΕΙΑ», ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΗΚΕΙ Σ'ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΦΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ, τότε ὀμιλοῦμε περὶ καλοῦ καί ἀρίστου καί εἶναι τελείως διαφορετική ἡ συζήτηση...